

Tines de Can Casassaies

El Pont de Vilomara i Rocafort

Ubicació

Comarca: Bages
Lloc/Adreça: Can Casassaies
Alçada: 547

Coordenades:

Latitud: 41.69619
Longitud: 1.93954
UTM Est (X): 411758
UTM Nord (Y): 4616589

Classificació

Número de fitxa 08182 - 177
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Conjunt arquitectònic
Estil / època: Modern Contemporani Popular
Segle XVIII-XIX
Estat de conservació Regular
Notes de conservació: No conserven la coberta i l'heura ho està envaint tot.
Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Sense ús
Titularitat Privada
Titular: 08181A001000210000OS
Fitxes associades:
[Can Casassaies](#)
Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart i Laura Bosch
Data de registre de la fitxa: ds., 23/07/2016 - 02:00

Descripció

Conjunt de dues tines annexes de planta circular i caïrons de rajola vermella envernissada que de la coberta només conserven una biga de fusta i algunes teules del tipus àrab. Aquest grup està aixecat a llevant de la masia de Can Casassaies, i aprofita el desnivell d'un marge d'uns tres metres d'alçada. Les portes d'accés al brescat estan orientades a migdia i les boixes es troben a la façana septentrional. En el cas de la primera tina, la caixa està ubicada a 1,20 metres del terra. Està emmarcada i té un pedrís. Conserva les frontisses de tancament de la portella de fusta que servien per a protegir les tines de possibles robatoris. La segona tina presenta un ampli contrafort que reforça la base. La caixa està protegida per una barraca de pedra seca. En tot cas si hi havien dues barraques, només es conserva la del costat de ponent. El seu estat de conservació és molt bo, malgrat estar coberta d'heura. Està recolzada a la tina i al marge de pedra seca. Parcialment excavada a la roca per sota el marge, té una planta circular de 2,40 metres de diàmetre interior per 2,20 metres d'alçada. La coberta és de lloses per aproximació de filades, amb la clau de volta visible. El gruix dels murs és de 50 cm. Els brancals o muntants estan lleugerament corbats, amb una triple llinda plana. La porta mesura 1,50 metres d'alçada per 0,90 metres d'amplada. Al fons hi ha la caixa, emmarcada per tres lloses, que mesura un metre d'alçada per un metre d'amplada (mides exteriors). En el que podríem anomenar brancal dret conserva una frontissa de ferro on hi ha penjat un cassó metàl·lic. Està orientada al nord-est.

Història

Segons Ballvè (1998), la referència documental més antiga que cita el mas Casassaies és de l'any 1325, quan Pere de Sitjar restitueix a Guillem de Talamanca els mil sous barcelonins de la venda del mas que Sib il·la, la seva mare, havia fet en alou a Berenguer de Talamanca, pare de Guillem. Es tracta d'un pergami que conserva l'Arxiu de Montserrat procedent de Sant Benet de Bages.

En els fogatges de 1497 i 1553 també en surt la referència i es cita el cap de la unitat familiar: Valentí Casajatges i Joan Sasasages respectivament.

Un altra documentació que serveix per conèixer les masies del terme és el Cadastre de 1773, on consta Joan Casassaies com a propietari i que paga 159 rals per divuit jornals de camp de secà, mig jornal de bosc, un cortal d'hort de secà, vint-i-dos jornals d'erm, mig jornal de vinya, una casa amb la família i un germà, un mul, dos bous, un ruc, sis porcs i vint xais. Aquestes dades criden l'atenció, tot i sabent l'alt grau de frau que comporten els cadastres d'aquesta època. Sobretot si les confrontem amb l'existència de tines i tenint i algunes de les dates de dovelles i premsa, que situen el mas l'any 1800 com un moment àlgid de la producció de vi. Precisament 50 anys més tard, el propietari és obligat a arrendar el mas per poder pagar els deutes.

El mas s'abandona a partir de 1949 quan els masovers fugen a conseqüència de l'enfrontament entre els maquis que s'hi havien establert i la Guàrdia Civil. Des de l'any 1939, coma mínim, pertanyia a la família Miralles. Fins que a l'any 1972 compra la finca l'Anna Costa de Terrassa.

L'incendi de l'any 1085 afectà definitivament la casa i passa la propietat a Desarrollos Industriales, SA.

Bibliografia

BALLBÈ i BOADA, Miquel (1998). El Pont de Vilomara i Rocafort. Aspectes històrics. Ed. Centre d'Estudis del Bages. Barcelona.

